

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ ТА СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Кафедра корейської і японської філології

КУРСОВА РОБОТА

з корейської філології

на тему:

ВІДМІННОСТІ МІЖ ДІАЛЕКТАМИ НА ТЕРИТОРІЇ КОРЕЇ

Студентки групи Кор 20-21
факультету східної та слов'янської
філології
денної форми навчання
Освітньої програми:
Корейська мова і література та переклад,
англійська мова
Спеціальності 035 Філологія
Спеціалізації 035.066 Східні мови та
літератури (переклад включно),
перша – корейська

Орос Світлани Василівни

Науковий керівник:
Орос Руслана Олегівна

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ECTS _____

ЗМІСТ

<u>ВСТУП.....</u>	<u>3</u>
<u>РОЗДІЛ 1 ПОНЯТТЯ ЗНАЧЕННЯ «ДІАЛЕКТОЛОГІЯ» ТА ПОХОДЖЕННЯ</u>	
<u>КОРЕЙСЬКИХ ДІАЛЕКТІВ.....</u>	<u>5</u>
1.1. <u>Діалект і його особливості.....</u>	<u>5</u>
1.2. <u>Залежність корейських діалектів від географічного</u>	
<u>розташування.....</u>	<u>8</u>
<u>Висновки до розділу 1.....</u>	<u>10</u>
<u>РОЗДІЛ 2 ХАРАКТЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІАЛЕКТІВ ПІВНІЧНОЇ</u>	
<u>КОРЕЇ.....</u>	<u>12</u>
2.1. <u>Північно-західний діалект.....</u>	<u>13</u>
2.2. <u>Північно-східний діалект.....</u>	<u>14</u>
<u>Висновки до розділу 2.....</u>	<u>16</u>
<u>РОЗДІЛ 3 ХАРАКТЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІАЛЕКТІВ ПІВДЕННОЇ</u>	
<u>КОРЕЇ.....</u>	<u>19</u>
3.1. <u>Південно-західний та південно-східний діалекти.....</u>	<u>19</u>
3.2. <u>Центральний діалект.....</u>	<u>22</u>
3.3. <u>Діалект Чеджу.....</u>	<u>24</u>
<u>Висновки до розділу 3.....</u>	<u>26</u>
<u>ВИСНОВКИ.....</u>	<u>28</u>
<u>АНОТАЦІЯ.....</u>	<u>31</u>
<u>СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....</u>	<u>32</u>
<u>ДОДАТКИ.....</u>	<u>33</u>

ВСТУП

Корейська мова відносно однорідна, і діалекти з різних регіонів можуть бути взаємно зрозумілими значною мірою. Тим не менш, діалекти корейської мови демонструють значну різноманітність у фонології, морфології та лексиці. Вони чітко диференційовані на ряд областей, що базуються на регіональних відмінностях.

Актуальність досліджень зумовлена різноманітністю мовленнєвих форм у різних регіонах Кореї та їх важливістю для збереження культурної спадщини. Дослідження діалектів Північної та Південної Кореї відіграють важливу роль у вивченні історії та етнографії цих регіонів.

Мета дослідження полягає у визначенні специфіки функціонування різних мовних рівнів (фонетики, лексики, граматики) у діалектах корейської мови.

Для досягнення даної мети необхідно виконати наступні **завдання**:

- 1) Визначення загальної теорії діалектології
- 2) Вивчити історичні та географічні фактори, які впливають на специфіку функціонування лексики у діалектах корейської мови
- 3) Зібрати та проаналізувати лексичний матеріал з різних діалектів корейської мови, включаючи власні слова та варіанти вимови та значення слів.

Об'єкт дослідження – діалекти корейської мови.

Предмет дослідження – особливості функціонування діалектів.

Матеріалами дослідження були використані різноманітні джерела, такі як літературні та наукові статті, етнографічні дослідження, збір та аналіз лексичного матеріалу з різних діалектів корейської мови.

Методи дослідження включають збір та аналіз лексичних даних з різних діалектів корейської мови, порівняння та класифікацію лексики за територіальними ознаками.

Наукова новизна дослідження полягає у глибокому аналізі лексичних особливостей діалектів корейської мови та їх специфіки функціонування. Дослідження зосереджене на порівнянні та класифікації лексичних одиниць за територіальними ознаками.

Практичне значення дослідження може допомогти в збагаченні лексичного запасу та розумінні регіональних особливостей мовлення. Вивчення діалектів корейської мови може бути корисним для людей, які планують подорожувати по різних регіонах Кореї.

Курсова робота складається з вступу, трьох розділів, висновків, анотації, додатків та використаної літератури.

РОЗДІЛ 1.

ПОНЯТТЯ ЗНАЧЕННЯ «ДІАЛЕКТОЛОГІЯ» ТА ПОХОДЖЕННЯ КОРЕЙСЬКИХ ДІАЛЕКТІВ

1.1 Діалект і його особливості

Діалектологія – це розділ мовознавства, що вивчає діалектну мову, її просторову варіативність і територіальну диференціацію, історію формування мовно-територіальних утворень та окремих мовних явищ, співвідношення і взаємодію з іншими формами існування мови етносу – літературною, просторіччям, соціальними діалектами (Торчинська, 2017. с. 5).

Діалектологія з'явилася як окрема галузь мовознавства у другій половині ХІХ століття, тому вона є порівняно молодого лінгвістичною дисципліною, і була включена до системи порівняльно-історичного мовознавства. Мовознавці використовували дані діалектології у своїх дослідженнях історії мови. Коли мова йде про діалектологію в цілому, термін діалект найчастіше використовується для позначення різновиду національної мови, що характеризується відносною структурною подібністю і якою розмовляють люди, об'єднані спільною територією. Проте, коли постає питання вивчення особливостей різних мовних рівнів (фонетики, лексики, граматики, словотвору, синтаксису) на конкретних територіях, слід розрізняти такі поняття, як говір, діалект, просторіччя. Говір – найменша діалектна одиниця, що охоплює мову одного, а іноді й кількох цілком однорідних у мовному відношенні населених пунктів. Діалект – це група споріднених мов, які характеризуються системою спільних ознак, що чітко відрізняють цю групу від іншої групи мов. Термін «діалект» часто вживають у значенні «говір», але ці два поняття не тотожні. Народна мова або просторіччя – найбільша діалектна одиниця певної мови, до складу якої входять однорідні діалекти цієї мови, що мають ряд спільних мовних ознак, які чітко відрізняють їх від інших народних мов. У працях минулого століття також існувало поняття діалектної групи, але логічніше, на наш погляд, використовувати термін просторіччя.

Формування діалектів і просторіч кожної національної мови пов'язане з давнім групуванням населення на певній території, різноманітними колонізаційними процесами, мовними переходами, що сягають межі північних, південно-західних і південно-східних народних мов. Тому, діалектологія є порівняно молодого лінгвістичною дисципліною.

Хоча діалекти існували завжди, їх найбільш інтенсивне формування відбувалося в середньовіччі, коли населення було малорухомим, а міжрегіональні зв'язки були слабкими. Причини утворення діалектів подібні до причин дивергенції мов та виникнення соціолектів. Географічні та соціально-економічні особливості окремих регіонів її поширення є важливим чинником діалектизації мови.

Соціолекти – це різновиди мови, які використовуються в різних соціальних середовищах. Такі середовища можуть бути пов'язані з певними професіями, рівнями освіти, соціальним статусом, віковими категоріями та іншими факторами, які впливають на мовлення людей. Соціальні фактори можуть впливати на вимову, інтонацію та інші аспекти мовлення в соціалектах. Наприклад, люди з різним соціальним статусом можуть мати різні акценти, мелодії мовлення та інші особливості (Торчинська, 2017. с.20).

У дослідженнях корейської соціальної діалектології використовуються соціолекти, що відображають особливості мовлення людей різного віку. Згідно з цими дослідженнями, покоління людей старше 60 років краще володіє ідіомами ієрогліфічного походження, а населення, яке молодше 30 років, частіше використовують англійські слова та пов'язаний з ними сленг. Соціолекти можуть включати в себе специфічні терміни, вислови та граматичні конструкції, які вживаються в певних соціальних групах. Їх можна поділити на дві категорії: професійні та жаргонів.

Професійні соціолекти виникають у зв'язку зі зростанням виробничої та професійної диференціації в суспільстві, що є природним явищем для будь-якої живої мови. Вони складаються з окремих слів та висловів, що пов'язані з певною професією або видом заняття, та базуються на усному різновиді загальнонародної мови.

Жаргон – це специфічна мова, яка використовується в певній соціальній групі або професійному середовищі. Жаргон має свої власні терміни, вирази та граматичні конструкції, які можуть бути незрозумілими для людей, які не належать до цієї групи. Жаргон може бути використаний для збереження конфіденційної інформації, для підкреслення соціальної приналежності або для спілкування в межах професійної спільноти. Наприклад, жаргоном можуть користуватися військові, медичні працівники, кримінальні групи, спортсмени, музиканти та інші.

Більшість мов у домодерній епосі складалася з діалектів, але з початком модернізації суспільства з'явилася потреба у подоланні діалектних відмінностей. Центральна влада першою відчула цю потребу, оскільки прагнула досягти однакового розуміння законів на всій території держави. Для цього вона обирає одну форму національної мови, яку поширює через писані акти та навчених у столиці чиновників. Однак, ця адміністративна мова ще не була повноцінною національною мовою, оскільки не відображає всіх аспектів життя та не має підтримки громадян. У формуванні деяких національних мов важливу роль відіграли різні інститути, такі як церква, армія, торгівля та інші. Проте жоден з цих інститутів не має можливості розвинути мову в усіх сферах її застосування, оскільки розвиток мови не є їхньою основною функцією. Єдиним суспільним інститутом, який працює з мовою послідовно та цілеспрямовано, є література.

Залежно від того, яке співвідношення між особливим, специфічним та загальним елементами мовної системи містить місцевий діалект, можна виділити діалекти, які більш або менш близькі до літературної мови. За час розвитку мови, це співвідношення змінюється, зокрема в наш час, коли відбувається зменшення частки особливого і специфічного елементів в місцевих діалектах та збільшення загального і спільного, що характерне для національної мови на всій її території. Діалект і стандартна мова відрізняються один від одного наступним чином:

1. Історична формація: діалекти розвивалися в різних регіонах протягом довгого часового періоду, тоді як стандартна мова - це різновид мови, який був встановлений як норма для певної спільноти або країни. Зазвичай вона базується на

одному або кількох діалектах, але була кодифікована та стандартизована через формальну освіту, літературу та офіційне використання.

2. Граматика: діалекти можуть мати відмінності в граматиці, такі як відмінювання слів, складання речень та інші особливості, тоді як стандартна мова має стандартизовану граматику.

3. Лексика: діалекти можуть мати відмінності в лексиці, такі як використання різних слів для позначення одного й того ж поняття, тоді як стандартна мова має стандартизовану лексику.

4. Вимова: діалекти можуть мати відмінності в вимові, такі як акценти та інтонація, тоді як стандартна мова має стандартизовану вимову.

5. Соціальний статус: стандартна мова має вищий соціальний статус, тоді як діалекти вважаються менш престижними.

Однак, варто зазначити, що в сучасному світі кордон між діалектом та стандартною мовою не є чітко визначеним, оскільки діалекти можуть використовуватися в різних сферах життя та медіа, а стандартна мова може мати регіональні варіації.

1.2 Залежність корейських діалектів від географічного розташування

Не існує очевидної кореляції між сучасними діалектами та давнім історичним поділом Кореї, тобто період Трьох Королівств, Сілла та Пекче приблизно збігаються з сучасними південно-східним та південно-західним діалектами відповідно, але північно-східний, північно-західний, центральний діалекти та діалект Чеджу не можна співвіднести з жодним з давніх історичних королівств Кореї.

У другій половині VII сторіччя, під час об'єднання Трьох Королівств під Сілла, на півострові сформувалася єдина мова, а з початку X сторіччя, коли Кесон став столицею Кореї, склалася центральна мова *중국어*, на основі якої розвивалася мова епохи Чосон. У XV столітті був винайдений національний алфавіт *훈민정음*, що став стимулом до розвитку корейської мови та консолідації корейської національної культури. Офіційне визнання корейцями своєї національної мови сталося у 1885 році.

Поширенню писемності сприяло подолання діалектичних бар'єрів, а центральний діалект найбільше впливав на інші діалекти, що дозволило скласти загальнонародну сучасну корейську мову. Діалекти зазвичай поділяються на регіони з виразними мовними відмінностями. Іншими словами, якщо немає «діалектної межі» з чіткими відмінностями, поділ не проводиться. Корея не є великою країною, тому її ландшафти також є досить маленькими. Країна має надзвичайно гірський рельєф, і через те, що кінцевий базовий рівень розташовується на невеликій відстані, вона дуже розчленована і нагадує клаптикову тканину.

Оскільки Корея є гірською країною, мова цілком природно поділяється на різні діалекти відповідно до рельєфу місцевості. Більшість дослідників дійшли до спільного твердження про існування шести основних діалектних зон, які відображають географічні регіони [рис.1].

На початку XV століття Корея була розділена на вісім провінцій, межі яких зберігалися незмінними протягом усієї політичної нестабільності до сьогодення. У 1896 році дві найпівнічніші та три найпівденніші провінції, кожна з яких мала «праву» та «ліву» половину, були розділені на окремі провінції. У той же час три центральні провінції залишилися неподіленими. Нові провінції, що утворилися в результаті цього поділу, зберегли свої старі назви та відрізняються префіксами «північна» (кор. 平) та «південна» (кор. 南) (Hermann Lautensach, 1945. с.12).

Варто, однак, зазначити, що дві частини старої північно-східної провінції Хамгьон розташовані не з півночі на південь, а з північного сходу на південний захід, а дві провінції Чхунчхон навіть не з півночі на південь, а зі сходу на захід. Поділ Кореї на провінції був заснований на китайській системі, і він відігравав і відіграє в Кореї таку ж важливу роль, як і в Китаї. Таким чином, ми не можемо розпочати географію Кореї без оцінки цієї системи з точки зору географії. Центральна провінція на західній стороні містить столицю, Сеул. Тому вона називається Столична провінція. Назви інших семи провінцій утворені за зразком китайських провінцій Ганьсу, Цзянсу і Аньхой, тобто перші склади назв двох важливих міст даної провінції були об'єднані провінції об'єднувалися в нове слово. Оскільки кожен з цих складів являє собою

китайський ієрогліф, кожен з них має власне значення, а в поєднанні вони мають нове комбіноване значення [рис.2].

У Кореї провінції поділяються на повіти 道 та міста, більш відомі як 府. На даний момент існує 220 повітів та 18 міст. Великі сільські громади в межах повітів називаються 郡, кількість яких налічується 2365. У повітах можуть також бути національні парки, заповідники та інші природно-заповідні території. Крім того, у повітах розташовані різноманітні промислові підприємства, сільськогосподарські ферми та інші підприємства. Управління повітами здійснюється місцевими органами влади, які обираються народом на місцевих виборах (Hermann Lautensach, 1945. с.15).

Висновки до розділу 1

Діалектологія є галуззю мовознавства, яка вивчає мовні різновиди на певних територіях. Говір є найменшою діалектною одиницею, що охоплює мову одного або кількох цілком однорідних у мовному відношенні населених пунктів. Діалект – це група споріднених мов, які характеризуються системою спільних ознак. Народна мова або просторіччя – найбільша діалектна одиниця певної мови, до складу якої входять однорідні діалекти цієї мови, що мають ряд спільних мовних ознак.

Хоча діалекти і стандартна мова можуть відрізнятися один від одного, вони часто переплітаються та взаємодіють між собою. Діалекти є важливим джерелом інформації про культуру, оскільки вони відображають не лише історію мови, але й етнічну, культурну та політичну історію народу.

Соціолекти - це різновиди мови, які використовуються в різних соціальних середовищах. Різні соціальні фактори, такі як професія, рівень освіти, соціальний статус та вік, можуть впливати на мовлення людей. В соціолектах можуть бути різні акценти, мелодії мовлення та інші особливості. Наприклад, дослідження корейської соціальної діалектології показали, що покоління людей старше 60 років краще володіє ідіомами ієрогліфічного походження, тоді як населення, яке молодше 30 років, частіше використовує англійські слова та пов'язаний з ними сленг.

Не існує прямої залежності між сучасними діалектами корейської мови та історичним поділом Кореї, який був зумовлений існуючими королівствами. У другій

половині VII століття на півострові сформувалася єдина мова, а з початку X століття склалася центральна мова *중국어*, на основі якої розвивалася мова епохи Чосон. У XV столітті був винайдений національний алфавіт, що сприяв розвитку писемності та консолідації корейської національної культури. Центральний діалект корейської мови вплинув на розвиток інших діалектів, що дозволило створити загальнонародну сучасну корейську мову.

Корея – невелика країна з гірським рельєфом, що призвело до поділу мови на різні діалекти відповідно до місцевості. Дослідники виділяють шість основних діалектних зон, які відображають географічні регіони. У XV столітті Корея була розділена на вісім провінцій, а в 1896 році провінції були розділені на окремі провінції, зберігаючи свої старі назви та додавши префікси «північна» та «південна».

Корейські діалекти можуть сильно відрізнятися в залежності від географічного розташування. Діалекти, що вживаються на східному узбережжі Кореї, можуть відрізнятися від діалектів, що вживаються на заході. Також, місцеві діалекти можуть відрізнятися від стандартної версії корейської мови, яка використовується в офіційних документах та в освіті.

РОЗДІЛ 2.

ХАРАКТЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІАЛЕКТІВ ПІВНІЧНОЇ КОРЕЇ

Зацікавленість діалектами корейської мови почала зростати на початку ХХ століття, коли було проведено перші серйозні дослідження у цій галузі. Одним з перших вчених, який займався дослідженням діалектів корейської мови, був американський місіонер Горасіо Н. Аллен, який в 1907 році опублікував працю «Довідник з корейської мови», де він детально описав діалектні відмінності між різними регіонами Корейського півострова. У 1920-х роках корейський лінгвіст Лі Гвангю почав займатися дослідженням корейських діалектів, в результаті чого він опублікував працю «Граматика корейської мови». Його дослідження були спрямовані на вивчення мовних особливостей різних регіонів Кореї, а також розвиток системи стандартної корейської мови. Згодом, в 1933 році, було створено Установу дослідження діалектів корейської мови при Сеульському університеті, яка займалася науковими дослідженнями діалектів і розвитком лінгвістичних теорій.

У другій половині ХХ століття дослідження діалектів корейської мови стали більш систематичними та науковими завдяки роботі вчених-лінгвістів. Зокрема, в 1970-х роках південнокорейський лінгвіст Лі Сангон зібрав та опублікував базу даних діалектів корейської мови, а також розробив систему стандартизації корейської мови. Також в цей період проводилися регіональні дослідження діалектів, які дозволили більш детально вивчати мовні особливості різних регіонів Кореї.

Сьогодні дослідження діалектів корейської мови продовжуються, але тепер вони більш спрямовані на вивчення мовної історії та розвиток корейської мови в цілому. Також дослідження діалектів допомагає зберегти мовну культуру різних регіонів Кореї та вивчати мовні звичаї та традиції місцевих громад.

Так, після здобуття незалежності у 1945 році дослідження діалектів корейської мови стали більш активними, зокрема з боку корейських учених. Вони продовжували досліджувати корейські діалекти та розвивати лінгвістичні теорії. До прикладу, у 1951 році було опубліковано «Словник корейських діалектів», а в 1964

році було створено Корейське товариство діалектології, яке займається науковими дослідженнями діалектів та розвитком лінгвістичних теорій в Кореї. Зараз, дослідження діалектів корейської мови продовжуються як у Кореї, так і в інших країнах, де корейська мова є об'єктом наукових досліджень.

Діалекти Північної та Південної Кореї мають досить великі відмінності між собою. Діалект Північної Кореї має багато рис, що збереглися з давньої корейської мови, тоді як діалект Південної Кореї більш схожий на сучасну корейську мову. Крім того, вимова деяких слів відрізняється у діалекті Північної Кореї. Наприклад, слово «вода» в Південній Кореї вимовляється як $\frac{물}{물}$, а в Північній Кореї вимовляється як $\frac{물}{물}$. Ці відмінності виникли через культурний, політичний та економічний розкол між Північною та Південною Кореєю.

В сучасній корейській мові можна виділити кілька основних діалектів, а точніше шість – північно-західний діалект, північно-східний діалект, центральний діалект, південно-західний діалект, південно-східний діалект, діалект Чеджу. Серед них нормативним вважають діалект центральних районів, зокрема сеульський діалект. Всі діалекти, за винятком діалекту острова Чеджу, досить схожі між собою, що дозволяє корейцям без особливих зусиль розуміти один одного.

Окрім діалектів, які знаходяться на території Корейського півострова, існують діалекти корейських переселенців. Наприклад, $\frac{재중}{재중}$ $\frac{한국어}{한국어}$ – це мова корейських іммігрантів в Китаї, яка має багато запозичень з китайської мови. Також є $\frac{중앙아시아}{중앙아시아}$ $\frac{고려말}{고려말}$ – це мова корейців Середньої Азії.

2.1 Північно-західний діалект

Пхьонанський діалект або Північно-західне наріччя є одним з діалектів корейської мови, який поширений на північному заході Корейського півострова, включаючи історичну провінції Пхьонан, Чжагандо та Хванхедо в Північній Кореї, а також на прикордонних землях Кореї та південно-східної Маньчжурії в Китаї. Діалект включає Пхеньянський говір, який є одним з основних говорів Північної Кореї та взятий за основу корейської літературної мови в цій країні.

Пхьонанський діалект має кілька особливостей, які відрізняють його від інших діалектів корейської мови, наприклад в діалекті звук [ㅈ] вимовляється як [ㅉ], а звук [ㅉ] вимовляється як [ㅊ], а звук [ㅊ] на початку слова вимовляється як [ш], або коли стоїть в кінці вимовляється як [ㅊ] ([с:]), наприклад, *샤람* – [шарам]. Крім того, в Пхьонанському діалекті можна часто почути м'який звук [ㅇ] на початку слова, який в інших діалектах може бути замінений на звук [ㅎ]. Наприклад, слово *안녕하세요* – «доброго дня» у Пхьонанському діалекті може вимовлятися як [양녕하세요]. У Пхьонанському діалекті іменники та займенники мають відмінювання за числами та відмінками, що відрізняється від інших діалектів, де це правило не застосовується. Наприклад, вживання дієслів у формі наказового способу відрізняється від інших діалектів. Також у діалекті є свої особливості в утворенні питальних речень та вживанні займенників. Пхьонанський діалект має багато слів, які не вживаються в інших діалектах, мають інші значення, вважаються застарілими або вже не вживаються. Наприклад, Пхьонанському діалекті замість слова *머리* – «голова» вживається слово *두통*, яке в інших діалектах Кореї вживається як медичний термін, що означає «головний біль». Слово *소금* – «сіль» можна почути як *물풀* або *물엿*. У цьому діалекті, наприклад, *크나반* або *크나베* вживається для позначення дідуся, а *아바니* або *아반* для батька. *오마니* використовується для матері, *적은아* для молодшого брата, а *서나* для чоловіка або дружини. Це може бути пов'язано з історією розвитку діалектів в різних регіонах Кореї і впливом місцевих культур та традицій на мову. У Пхьонанському діалекті зазвичай падає на останній склад слова, що відрізняється від інших діалектів, де акцент може бути на будь-якому складі слова. Проте, іноді акцент може бути переміщений на передостанній склад, залежно від довжини та складності слова. Також в деяких випадках можливе зміщення акценту на попередній склад, що залежить від ритму та інтонації мовлення говорця. В цілому, акцент в Пхьонанському діалекті є досить мелодійним та звучним.

2.2 Північно-східний діалект

Північно-східне наріччя або Хамгьонський діалект є особливим, оскільки розмовляють ним на території, що розділена між Північною та Південною Кореєю. Ця територія включає провінції Хамгьон та Рянган в Північній Кореї, де розмовляють діалектами більш поглиблено, оскільки ці райони є осередками культури та історії корейського народу. Він також використовується серед корейської діаспори в різних країнах, включаючи Китай, Казахстан та Україну. Хамгьонський діалект корейської мови має кілька особливостей порівняно з іншими діалектами так як більше варіантів вимови звуків [ㅏ] та [ㅑ], які можуть звучати як [ㅓ] та [ㅕ]. Також, у північно-східному діалекті корейської мови деякі звуки можуть бути замінені на інші, наприклад, звук [ㅗ] може бути замінений на [ㅛ] або [ㅜ], або звук [ㅜ] вимовляється як [ㅟ].

Цей діалект має дуже м'який звук [ㄴ] із звуком [ㅇ], що називається « ㅁ-ㄴ ». Звук вимовляється, як комбінація беззвучного звуку [ㅇ] та звуку [ㄴ], що вимовляється з носовою приголосною. Для носової вимови звуку [ㄴ] потрібно заткнути ніздрі однієї половини носа, а повітря через іншу половину носа пройде, створюючи носову вимову звуку. Звук « ㅁ-ㄴ » може бути складним для вимови для людей, які не вживають цей діалект, тому що він є досить незвичайним для інших діалектів корейської мови. У північно-східному діалекті корейської мови існує вживання специфічних суфіксів, які не вживаються в інших діалектах. Наприклад, суфікс «- ㅗ/ㅛ » вживається для вираження питання або заперечення, а суфікс «- ㅗ/ㅛ » вживається для вираження поваги до людини, до якої звертається. Також в північно-східному діалекті використовують певні закінчення слів для вказування на час дня або пору року. Наприклад, для вказівки «ранок» використовується закінчення «- ㅁ/ㅛ », а для «вечір» – «- ㅗ/ㅛ ».

Хамгьонський діалект корейської мови має свої особливості в лексиці. Деякі слова та вирази можуть бути вживані тільки в цьому діалекті, а інші мають специфічні значення або вимову. Наприклад, деякі слова, які вживаються в хамгьонському

діалекті, але не в інших діалектах: *밀양* – назва міста в Південній Кореї, а також назва типу вина, яке виробляється там; *석고* – гіпс; *뚜벅이* – людина, яка ходить пішки.

Також, деякі слова можуть мати специфічне значення в хамгьонському діалекті. Наприклад, слово *바람* в інших діалектах означає «вітер», а в хамгьонському діалекті використовується для позначення «порожнечі» або «пустоти». У цьому діалекті вживається слово *땡땡하다* – «бути ледачим» замість стандартного *게으르다*. Також у Хамгьонському діалекті є багато слів, які вживаються для позначення різних предметів та явищ, наприклад, *포기* замість *그릇* – «посудина».

У цьому діалекті існує вживання слів *어쩌면* – «можливо» та *어쨌든* – «в будь-якому разі», які не є характерними для інших діалектів. Вони використовуються для вираження можливості або невизначеності в розмові, а також для підкреслення того, що щось все одно відбудеться, незважаючи на обставини. Деякі приклади вживання цих слів у хамгьонському діалекті:

- *어쩌면 그게 맞을지도 몰라* (можливо, це і правда).
- *어쨌든 우리는 이 일을 완수해야 한다* (у будь-якому разі, ми повинні завершити цю справу).

Ці слова є дуже корисними в побутовому спілкуванні та дозволяють виражати свої думки більш точно та виразно. Крім того, у Хамгьонському діалекті є свої власні фразеологізми та вирази, які можуть бути незрозумілими для носіїв інших діалектів. Наприклад, *바늘도둑* – «зłodий голок» це вираз, який використовується для позначення людини, яка постійно позичає голки від інших. Замість фрази *무슨 일이 있었어요?* – «Що сталося?», Хамгьонський діалект вживає фразу *어뵈었어요?* – «Де ти був?». Діалект має дуже м'який та легкий акцент, який робить його більш мелодійним та приємним для вух. Щодо наголошування слів, то в акценті Хамгьонського діалекту наголошені звуки можуть бути менш виразними, що робить акцент більш мелодійним та звучним.

Висновок до розділу 2

Дослідження діалектів корейської мови почали проводитись у ХХ столітті. Вчені почали досліджувати мовні особливості різних регіонів Кореї, що дозволило більш детально вивчати діалекти. Один з перших вчених, який займався дослідженням корейських діалектів, був американський місіонер Горасіо Н. Аллен, який в 1907 році опублікував працю, де детально описав діалектні відмінності між різними регіонами Корейського півострова. У 1920-х роках корейський лінгвіст Лі Гвангю почав займатись дослідженням корейських діалектів, що сприяло розвитку системи стандартної корейської мови. Згодом, в 1933 році, було створено Установу дослідження діалектів корейської мови при Сеульському університеті, яка займалась науковими дослідженнями діалектів і розвитком лінгвістичних теорій. У другій половині ХХ століття дослідження діалектів корейської мови стали більш систематичними та науковими завдяки роботі вчених-лінгвістів, таких як Лі Сангон, який зібрав та опублікував базу даних діалектів корейської мови та розробив систему стандартизації корейської мови.

Дослідження діалектів корейської мови продовжуються і сьогодні. Однак, зараз вони більш спрямовані на вивчення мовної історії та розвиток корейської мови в цілому. Дослідження діалектів допомагає зберегти мовну культуру різних регіонів Кореї та вивчати мовні звичаї та традиції місцевих громад. Після здобуття незалежності у 1945 році дослідження діалектів корейської мови стали більш активними, зокрема з боку корейських учених. Вони продовжували досліджувати корейські діалекти та розвивати лінгвістичні теорії. Це дозволяє зберігати та вивчати мовну культуру різних регіонів Кореї, а також розвивати лінгвістичні теорії та методи вивчення діалектів.

Під час нашого дослідження було виявлено, що діалекти корейської мови мають свої відмінності в граматиці та лексиці, які залежать від регіональних та культурних впливів. Наприклад, Пхьонанський діалект має кілька особливостей порівняно з іншими діалектами корейської мови. Він має схильність до звуко-складової асиміляції, коли звуки одного слова змінюються через взаємодію звуків сусідніх слів. Також він має більшу кількість відмінюваних частин мови, таких як іменники,

прикметники та займенники. У Пхеньянському говорі також є певні слова та фрази, які не зустрічаються в інших діалектах, і навпаки – деякі слова та вирази, знайомі для корейців в інших регіонах, можуть бути незрозумілими для мовців діалекту. Хамгьонський діалект має свою багату та унікальну лексику, яка дозволяє використовувати мову більш виразно та точно в побутовому спілкуванні.

РОЗДІЛ 3.

ХАРАКТЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІАЛЕКТІВ ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ

3.1 Південно-західний та південно-східний діалекти

Південно-західне наріччя або Чолласький діалект – поширений на південному заході Корейського півострова, на території корейської історичної провінції Чолла (Республіка Корея). Цей діалект має свої особливості у граматиці та вимові, які відрізняють його від центрального наріччя. Основні риси граматики південно-західного наріччя корейської мови винесено нижче. В південно-західному наріччі корейської мови деякі звуки вимовляються інакше, ніж у центральному наріччі. Наприклад, звук [ㅏ] вимовляється як [ㅓ] та [ㅗ] в різних контекстах. Також, у південно-західному наріччі звук [ㅗ] вимовляється як [ㅓ] у кінці слова або перед звуками [ㅓ], [ㅗ], [ㅓ], [ㅗ]. До того є деякі відмінності в граматиці порівняно з центральним діалектом. Там використовують суфікс «- 이라도» для вираження навіть мінімальної кількості, що потрібна для зроблення чогось, наприклад, *한입이라도 먹어봐* – «спробуй хоча б один ковток».

Використовують суфікс «- 죠» для вираження припущень або тверджень, наприклад, *비가 올 거죠?* – «чи буде дощ?». Суфікс «- 네» використовують для вираження поради або рекомендації, наприклад, *그 책을 읽어봐, 좋은 책이네* – «спробуй прочитати ту книгу, вона дуже цікава». У південно-західному наріччі також деякі слівні закінчення вимовляються інакше, ніж у центральному наріччі. Наприклад, закінчення стилю *해요체* вимовляється як [아/ 어요] в центральному наріччі, але як [아/ 어여] у південно-західному наріччі. У цьому діалекті можуть використовуватися слова *끝내* – «кінець» замість *마침내* для означення «нарешті», або *편다* замість *멋있다* для опису «крутої» речі або ситуації. До того ж південно-західному діалекті є багато слів з китайської мови. Багато китайських слів у цьому діалекті мають схожі значення з китайськими словами, але можуть вимовлятися

трохи інакше, наприклад, слово «автобус» вимовляється як *ㅂ/스* у центральному діалекті, але як *ㅂ/스기* у південно-західному діалекті, де *기* – це китайський символ, що означає «машина».

В південно-західному діалекті корейської мови часто падає акцент на передостанній склад слова, тому ця особливість акценту відрізняє південно-західний діалект від інших діалектів корейської мови, де акцент може падати на різні склади слова. Варто зазначити, що акцент в південно-західному діалекті може змінюватися залежно від регіону та мовця, тому в деяких випадках акцент може падати на інший склад слова.

Південно-східне наріччя або Кьонсанський діалект – поширений на південному сході Корейського півострова, на території корейської історичної провінції Кьонсан (Республіка Корея), а також деяких місцевостях Японії. Поділяється на ряд говорів, а саме пусанський говір – південний говір, поширений в Пусані та околицях, на території провінції Кьонсан та тегуський говір – центральний говір, поширений в Тегу та околицях, на території провінції Кьонсан.

Вимова звуків: деякі відмінності в вимові звуків, які роблять цей діалект унікальним. Наприклад, звук [ㅅ] в кінці слова або перед голосним звуком вимовляється як [ㅆ], а звук [ㅆ] перед голосним звуком вимовляється як [ㅆ]; звук [ㄱ] перед голосним звуком вимовляється як [ㅋ]. Також звук [ㅎ] не вимовляється перед голосним звуком, а звук [ㅈ] вимовляється як [ㅉ] в середині слова, а в кінці – як [ㅊ]. Причому звук [ㅊ] вимовляється як [ㅉ]. Також у цьому наріччі відсутня різниця між звуками [ㅅ] і [ㅆ]. Обидва звуки вимовляються як [ㅅ]. Ці відмінності дають південно-східному наріччю його характерний звучання і роблять його відрізняються від інших діалектів корейської мови. У цьому діалекті часто використовують зменшувальні форми слів, щоб показати міру невеликості або ніжності. Наприклад, замість слова *아아* – «дитина» можна вжити слово *아아/차기* – дитятко.

У південно-східному наріччі часто вживають скорочені форми слів або повну відсутність деяких слів у розмовній мові. Наприклад, *안녕하세요* – «добрий день»

може бути скорочене до *안녕* – «привіт», яке в свою чергу скорочується до *녕*, а слово *것* – «річ» може бути пропущене у розмовній мові.

Часто використовують відмінювані форми слів, щоб показати відношення між різними реченнями або виразами. Наприклад, замість слова *나는* – «я» можна почути відмінену форму *나한테* – «мене». У південно-східному наріччі часто використовують послідовність слів, щоб показати відношення між різними реченнями або виразами. У цьому діалекті часто використовують різні форми дієслів для показу часу, стану або дії, наприклад, замість слова *가다* – «іти» можна вжити форму *가노* – «йду». Використання додаткових слів або складних слів для підсилення мовного виразу. Наприклад, *진짜* – «дійсно» може бути використане для підсилення розуміння або *분어* – «восьминіг» може бути використане замість *오징어* – «кальмар».

У діалекті зберігаються деякі слова, які вже не вживаються в стандартній корейській мові, наприклад, замість слова *충분한* – «досить» вживається слово *ㄷ* або *두호비*. Вживання звукових скорочень, наприклад, замість слова *핸드폰* – «мобільний телефон» вживається скорочене слово *핸폰*. Також є спеціальні вирази, які вживаються для звернення до старших або більш поважних осіб. Наприклад, замість стандартного *안녕하세요?* можна сказати *어디 가시나요?*, що означає «куди ви йдете?» і є більш формальним виразом звернення.

Зазвичай, у цьому діалекті акцент знаходиться на останньому складі слова, як у стандартній корейській мові. Однак, іноді акцент може бути перенесений на передостанній склад, особливо у деяких словах, які мають мінливі закінчення. Наприклад, слово *가다* може мати акцент на останньому складі, як у стандартній корейській мові, але також може мати акцент на передостанньому складі коли додаються деякі граматичні закінчення, як *가요*. Також в південно-східному наріччі можуть відрізнятися тони слів, що може вплинути на їхнє значення. Наприклад, слово *바다* може мати тон високого рівня на першому складі, і буде означає «море», або

мати низький тон на першому складі, й означає «залив». Це також є однією з відмінностей південно-східного наріччя.

У корейській мові існують **три тони: високий, середній та низький**. Відмінність між ними полягає в тому, на якому рівні вимовляється звук. Високий тон позначається символом ˊ і вимовляється на високому рівні. Наприклад, у слові *☉* – «сонце» вимовляється високий тон на першому складі. **Середній тон** позначається символом ˋ і вимовляється на середньому рівні. Наприклад, у слові *말하다* – «мовити» вимовляється середній тон на другому складі. **Низький тон** позначається символом ˊ і вимовляється на низькому рівні. Наприклад, у слові *도시* – «місто» вимовляється низький тон на другому складі. **Високо-низький тон** (також відомий як високо-середній) є досить складним у вимові, оскільки він поєднує в собі високий та низький тони. Високо-низький тон використовується для виділення слів у мовленні, а також для передачі важливої інформації та емоцій. Наприклад, у питанні *정말로 이것을 하고 싶어요* – «ти дійсно хочеш це зробити?» підняттям голосу на слові «хочеш» можна виразити здивування або недовіру.

Неправильна вимова тону може змінити значення слова, наприклад, у слові *어머니* – «мати» високий тон на першому складі позначає повагу, тоді як середній тон на першому складі позначає звичайну мову. Також важливо пам'ятати, що тон може змінюватися залежно від контексту та емоційного стану мовця.

3.2 Центральний діалект

Центральне наріччя, Кьонгський діалект, Хванхеський діалект або Канвонський діалект – поширений в центральній частині Корейського півострова, на території корейських історичних провінцій Кьонгі, Хванхе і Канвон, що розділені між КНДР та Республікою Корея. Поділяється на ряд говорів: Сеульський говір – центрально-північний говір, поширений в Сеулі та околицях, на території провінції Кьонгі. Взятий за основу корейської літературної мови у Республіці Корея. Йондонський говір – східний говір, поширений в регіоні Йондон, на сході провінції

Канвон. Чхунчхонський говір – південний говір, поширений на території корейської історичної провінції Чхунчхон.

В Центральному діалекті вимова звуків більш стандартизована, без змін у певних позиціях. Граматика центрального наріччя корейської мови майже не відрізняється від граматики інших наріччів, але деякі різниці все ж існують. Одна з найбільш помітних різниць полягає в тому, що в центральному наріччі дієслова частіше вживаються в інфінітивній формі (без закінчення «-다»), що дає реченням більш легку та природну форму. Також у центральному наріччі можна зустріти вживання дієслів у скороченій формі замість повної форми, наприклад *먹* замість *먹다* – «їсти».

Щодо порядку слів в реченні, в центральному наріччі немає жорстких правил, але, як правило, підмет ставиться перед присудком. Проте, вживання часток та інших слів може змінювати порядок слів у реченні. Також у центральному наріччі вживається велика кількість ввічливих форм, що робить мовлення більш офіційним та ввічливим. Наприклад, замість звичайного дієслова *먹다* – «їсти» можна вживати ввічливі форми *잡수시다* (*잡수세요* *잡수십시오*).

Лексика центрального наріччя корейської мови в основному базується на стандартній мові. Однак, існують деякі незначні різниці у вживанні деяких слів та виразів. У центральному наріччі можуть бути вживані специфічні вирази та сленгові вислови, які можуть бути незрозумілі для носіїв інших наріччів. Наприклад, вираз *헐* вживається в центральному наріччі для вираження здивування або обурення, а *멘붕* – для опису стану паніки або безладдя, *극혐* – «відраза», *존맛* – «дуже смачно», *뇌피셜* – передбачення, яке засноване на власних думках, *멋있다* – «круто». У центральному наріччі корейської мови відсутній виражений акцент, як у південному та північному наріччях. Акцент в цьому наріччі може бути слабо виражений або його зовсім не бути. Однак, у центральному наріччі існує певна інтонація, яка може вказувати на різні емоції та настрої мовця, а також на закінчення речення. Також в центральному наріччі може бути використано підвищення тону на останньому складі деяких слів для надання їм більшої емоційної ваги.

3.3 Діалект Чеджу

Діалект Чеджу або Чеджуська мова відноситься до діалекту корейської мови, якою розмовляють на острові Чеджу. Діалект Чеджу зберігає багато архетипів середньовічної корейської мови, які більше не зустрічаються в інших регіонах, і в той же час він вважається окремою мовою, оскільки він має унікальні слова та граматичні характеристики, унікальні для острова Чеджу. Взаємна зрозумілість між носіями стандартної корейської мови та носіями діалекту Чеджу дуже низька.

Особливість вимови діалекту Чеджу – це зміна звука [ㄷ] на [ㄸ] у деяких словах, наприклад, слово *어디*, що означає «де», в діалекті Чеджу може вимовлятися як [어디]. Крім того, існує специфічна вимова голосних звуків [ㅏ] та [ㅑ], які можуть бути вимовлені як [ㅑ] ([ва]) та [ㅑ] ([во]) відповідно. Наприклад, слово *오빠* – «старший брат для дівчини» може звучати як [와빠] у діалекті Чеджу. Звук [ㄹ] ([л']) інколи вимовляється дуже сильно ([p]) і часто замінюється на звук [ㄴ] ([н]). Наприклад, слово *말* – «слово» може вимовлятися як [мал'], [мар] або [ман] в залежності від регіону.

Звук [ㅎ] ([х]) часто опускається, наприклад, слово *학교* – «школа» може звучати як [학교]. У діалекті Чеджу вживання слів-заперечень може відрізнитись від стандартної корейської мови, наприклад, замість стандартного слова *안다*, яке означає «не робити», у діалекті Чеджу можна використовувати слово *모*. Також можна зустріти особливості у формуванні речень, наприклад, в діалекті Чеджу часто використовуються питальні частки в кінці речень, щоб підкреслити питальний характер речення. Лексика діалекту Чеджу містить багато цікавих та унікальних слів, які відображають культурні та історичні особливості цього регіону.

У діалекті Чеджу слово *끝내다* може мати додаткові значення, які не вживаються в стандартній корейській мові. Наприклад, на Чеджу це слово може вживатися для опису закінчення відносин між людьми, наприклад, закінчення дружби або розриву стосунків. Також у діалекті Чеджу *끝내다* може вживатися для опису закінчення дії, яка була розпочата раніше, але не була завершена, наприклад,

закінчення книги, яку читали довгий час. У стандартній корейській мові для цих значень використовуються інші слова. *끝내다* – означає «закінчити» або «завершити», але в діалекті Чеджу також може мати значення «вбити» або «знищити». *끝내* – це скорочена форма *끝내다* і використовується для вираження незадоволення або роздратування. *끝나다* – означає «закінчуватися» або «завершуватися», але в діалекті Чеджу може також мати значення «померти». *끝나* – це скорочена форма *끝나다* і використовується для вираження здивування або шоку. *끝* – означає «кінець» або «завершення», але в діалекті Чеджу може також мати значення «смерть». *끝내지다* – означає «закінчити» або «завершити», але в діалекті Чеджу може також мати значення «вбити» або «знищити». *끝내지* – це скорочена форма *끝내지다* і використовується для вираження незадоволення або роздратування. *끝나지다* – означає «закінчуватися» або «завершуватися», але в діалекті Чеджу може також мати значення «померти». *끝나지* – це скорочена форма *끝나지다* і використовується для вираження здивування або шоку. *끝이야* – це вираз, який використовується для вираження закінчення чогось або підсумку.

Також, в діалекті Чеджу є багато слів, які відображають місцеві особливості та традиції: *물놀이* – водні ігри та розваги, *짚신* – плетені сандалі, *고구마전* – каштанові котлети, *바람난* – людина, яка часто змінює свої плани та рішення, *떡기대회* – змагання з їжі. Також є багато слів з китайської мови та спеціальних термінів, що використовуються в рибальстві та морській справі: *방어* – сом, *광어* – тунець, *홍어* – червоний окунь, *상어* – акула, *어선* – рибальський човен.

Особливості акценту діалекту Чеджу полягають у тому, що він має м'який та рівний тон, що відрізняє його від інших діалектів корейської мови, які мають більш виразний інтонаційний акцент. У діалекті Чеджу, у порівнянні з іншими діалектами, відбувається менше змін в акценті під час розмови. Наприклад, в стандартній корейській мові можуть відбуватися зміни в інтонації в залежності від контексту та емоційних відтінків, але в діалекті Чеджу акцент залишається стабільним та рівним. Також, в діалекті Чеджу існує певна особливість в акценті при вимові деяких слів, які

можуть бути вимовлені з невеликим підняттям тону в кінці слова, наприклад, слово 누나 – «старша сестра для хлопця» може бути вимовлене з підняттям тону на останній склад 나 .

Висновки до розділу 3

Незважаючи на те, що і Північна, і Південна Кореї мають власні регіональні діалекти, коріння двох основних діалектів сягає поділу Корейського півострова. На Півдні стандартна корейська мова базується на сеульському діалекті, а на Півночі стандартна корейська мова базується на діалекті Пхеньяну. Південна Корея має декілька діалектів, які відрізняються від стандартної корейської мови. Найпоширенішими з них є пусанський, чолладо та чунчонський діалекти. Кожен з них має свої власні особливості вимови, граматики та лексики. Наприклад, пусанський діалект характеризується швидким темпом мовлення та вживанням багато слів з японської мови, а чунчонський діалект має більш м'яку вимову та вживання специфічних слів та виразів.

У корейській мові можна виділити три рівні тону: високий, середній та низький. Кожен з них характеризується вимовою звука на відповідному рівні. Центральне наріччя корейської мови вважається стандартним діалектом, який використовується в офіційних документах, засобах масової інформації та освітніх закладах. Граматика цього наріччя є досить складною, але водночас логічною та систематичною. Словниковий склад центральних діалектів в основному базується на стандартній мові. Однак існують деякі тонкі відмінності у вживанні певних слів і виразів. Центральні діалекти можуть використовувати специфічні та сленгові вирази, які носії інших діалектів можуть бути незрозумілими.

У південно-західному діалекті також є деякі відмінності в граматиці. Наприклад, деякі закінчення дієслів можуть вимовлятися інакше, або деякі слова можуть мати інші форми відмінювання. Однак, загалом, граматика південно-західного діалекту дуже схожа на граматику центрального діалекту. Діалект південно-східного регіону має свої особливості в лексиці та граматиці, що пов'язано з його історичними та культурними особливостями. Також відрізняється від інших

діалектів корейської мови високим рівнем ретрофлексії (повернення язика до твердого піднебіння), що призводить до зміни звуків у словах.

Один з основних особливостей Чеджуського діалекту – це використання давніх форм слів та граматичних правил, які збереглися з часів середньовічної корейської мови. Діалект Чеджу також має свої особливості в акценті, які відрізняють його від інших діалектів корейської мови. Зокрема, акцент діалекту Чеджу характеризується м'яким та рівним тоном, що робить його менш виразним порівняно з іншими діалектами, які можуть мати більш виразний інтонаційний акцент. Варто зазначити, що в діалекті Чеджу відбувається менше змін в акценті під час розмови, що може бути пов'язано з особливостями фонетики цього діалекту. Багато запозичень з інших мов свідчить про ізольованість та віддаленість діалекту від інших регіонів Кореї.

ВИСНОВКИ

У першому розділі ми розглянули основоположення та історію діалектологічної науки, що вивчає діалекти. Діалектологія є однією з галузей лінгвістики, що досліджує різноманітні мовні форми та їх варіативність в межах певного мовного контексту. Діалектологія займається вивченням діалектів, які є різними варіантами мови, які використовуються в різних регіонах. Вивчення діалектів допомагає зберегти мовний різноманіття та культурну ідентичність регіонів. Дослідження діалектної континууму дозволяє вивчати етапи мовного розвитку та виявляти закономірності його еволюції. Діалектологія є важливим інструментом для збереження мовного надбання та розширення мовної культури.

Сучасна діалектологія корейської мови зародилася в кінці XIX століття, і з того часу було проведено значну кількість досліджень та структуризації діалектологічних даних. Однак, основна робота з корейською діалектологією була проведена з кінця XIX по середину XX століття. У другому та третьому розділі ми розглянули відмінності між корейськими діалектами.

Корея – гірська країна з розчленованим рельєфом, що спричиняє існування різних діалектів мови. Залежно від географічного розташування, діалекти можуть відрізнятися. Сучасна корейська мова має дві основні форми: південнокорейську та північнокорейську. Ці дві форми мають деякі відмінності в лексиці, граматиці та вимові, але в цілому є взаємно зрозумілими. Південнокорейська мова є більш поширеною та використовується в офіційних документах, мас-медіа та освіті. Північнокорейська мова є більш консервативною та зберегла багато архаїчних рис давньої корейської мови.

Загалом, на території Кореї існує багато наріччів, а точніше, шість основних діалектних зон, які відображають географічні регіони: північно-західний діалект, північно-східний діалект, центральний діалект, південно-західний діалект, південно-східний діалект, діалект Чеджу. Вони розподіляються на чотири основні групи: північнокорейські, південнокорейські, центральнокорейські та діалекти острова Чеджу.

Під час дослідження нами було виявлено, що кожен з діалектів корейської мови має свої власні форми часток та часток для відмінків, а також спостерігається морфологічна подібність деяких діалектів. Крім того, було зазначено наявність однакових фонетичних процесів у деяких діалектах корейської мови.

Крім того, були розглянуті тони в корейській мові: високий, середній, низький та високо-низький. Відмінність між ними полягає в тому, на якому рівні вимовляється звук, а також у його інтонації. Високий тон вимовляється на високому рівні та має підвищену інтонацію. Середній тон вимовляється на середньому рівні та має рівну інтонацію. Низький тон вимовляється на низькому рівні та має знижену інтонацію. Високо-низький тон має спочатку високий рівень, а потім знижується до низького рівня, тому його називають «високо-низьким». Кожен тон має своє значення у вимові слів та фраз, і навіть невелика помилка у вживанні тону може призвести до зміни значення слова.

Північнокорейські діалекти характеризуються високим тоном та вимовою голосних звуків. У північно-західному діалекті частіше вживаються складні форми дієслів, що змінюються залежно від особи та числа. У граматиці Пхьонанського діалекту є деякі відмінності від стандартної корейської мови, зокрема, є інші правила вживання партіклей та суфіксів. Крім того, у цьому діалекті частіше вживаються варіанти вимови деяких звуків, що можуть здатися незвичайними для мовців інших діалектів. Загалом, Пхьонанський діалект є цікавим явищем в корейській мові, який має свої особливості та відмінності від інших діалектів. Північно-східний діалект, який використовується в провінції Хамгьонг, має відмінності в граматиці, фонетиці та лексиці. Він має більшу кількість відмінюваних слів, а також свою власну фонетичну систему. Також діалекти Північної Кореї мають тенденцію бути ввічливими, у них бракує запозичених слів із західної/англійської мови, і для позначення речей є лінгвістично «чисті» корейські слова.

Центральне наріччя корейської мови є стандартним діалектом, який широко використовується в офіційних документах, засобах масової інформації та освітніх закладах. Граматика цього наріччя може бути складною, але логічною та

систематичною, а словниковий склад ґрунтується на стандартній мові з невеликими відмінностями у вживанні слів та виразів. Центральні діалекти можуть містити специфічні та сленгові вирази, незнайомі для носіїв інших діалектів. Центральнокорейські діалекти мають більш м'яку вимову та менше використовують високий тон.

Південнокорейські діалекти найбільш поширені та є стандартом корейської мови, яку використовують уряд та засобах масової інформації. У південно-західному діалекті корейської мови існують деякі відмінності в граматиці в порівнянні з центральним діалектом. Наприклад, деякі закінчення дієслів можуть мати іншу вимову, а деякі слова можуть мати інші форми відмінювання. Однак, загалом, граматика південно-західного діалекту досить схожа на граматику центрального діалекту. Діалект південно-східного регіону має свої особливості в лексиці та граматиці, пов'язані з його історичними та культурними особливостями. Він відрізняється від інших діалектів корейської мови підвищеним рівнем ретрофлексії, що призводить до зміни звуків у словах.

Діалекти острова Чеджу мають свої особливості в граматиці та лексиці. У діалекті вживається м'який тон, який характеризується низьким тоном на початку слова, підвищенням тону на другому складі та зниженням на третьому складі. Цей тон є дуже відрізняючим для діалекту Чеджу та відрізняється від тонів, що використовуються в інших діалектах корейської мови, наприклад, у стандартній мові використовується високий тон та низький тон. Також, в діалекті Чеджу використовуються багато слів, пов'язаних з морем та рибальством, що свідчить про важливість цих галузей в економіці та культурі регіону. Корейські діалекти можуть бути складним для вивчення, але водночас вони допомагає краще зрозуміти мову та культуру Кореї.

У цілому, наше дослідження показало, що корейська мова має багату та різноманітну систему діалектів, які виникли під впливом регіональних та культурних факторів. Кожен з діалектів має свої особливості в граматиці, лексиці та фонетиці, що робить їх цікавим об'єктом дослідження для лінгвістів та культурологів.

АНОТАЦІЯ

우리는 이 코스 페이퍼에서 한국어의 역사와 형성, 중국과 중앙 아시아에 거주하는 한국 이민자들이 사용하는 다양한 방언을 포함한 지리적 배경에 대해 이야기했습니다. 우리는 한국의 지역, 지방, 도시 등에 대해 이야기하고 어떻게 이것이 언어의 발전에 영향을 미치는지 알아보았습니다. 그리고 우리는 다양한 한국어 방언들에 대해 이야기했습니다. 특히 서북방언과 그 발음, 문법, 어휘 특징에 대해 이야기했습니다. 또한 평안 방언과 북한 및 중국 북동부에서의 사용에 대해 이야기하고 이 방언에서 사용되는 특별한 어휘, 한국어 가족 구성원을 나타내는 다양한 단어, 그리고 평안 방언에서 사용되는 악센트에 대해 이야기했습니다. 마지막으로, 우리는 한국어의 북동 방언과 그 발음, 문법 및 어휘 특징에 대해 이야기했습니다. «ㅇ-ㄴ»이라는 독특한 소리에 대해 언급하고 이 소리가 북동 방언에서 특징적이라는 것을 알아봤습니다. 마지막으로, 북한과 남한에서 사용되는 방언의 차이에 대해 이야기했습니다. 이러한 차이는 두 나라 사이의 문화, 정치 및 경제적 격차와 관련이 있습니다. 북한에서 사용되는 방언은 중국어에 큰 영향을 받으며 더 많은 독특한 단어와 중립적인 모음을 사용합니다. 한편, 남한에서 사용되는 방언은 표준어에 더 가깝지만, 발음, 억양, 어휘 및 문법적인 지역적 차이를 가지고 있습니다.

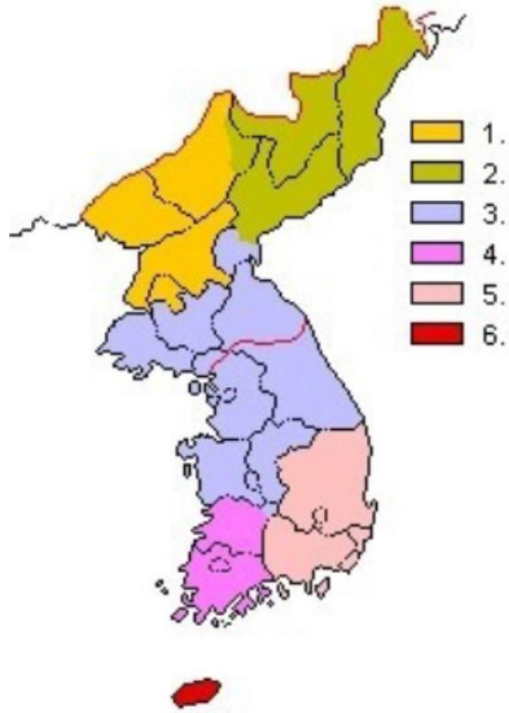
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

- Бевзенко С. П. (1980) *Діалектологія*. Київ: «Вища школа». 3-13 с.
- Кан Ден Сік (2011) *Проблеми корейської мови в контексті існування двох держав*. Східний світ № 4 – 121-124 с.
- Торчинська Н. М. (2017). *Українська діалектологія: навчальний посібник*. Хмельницький національний університет,. – 5-22 с.
- Choy Hakkun (1987). *Hankwuk Pangen Sacen [Dictionary of Korean dialects]*. Seoul: Myengmun-tang.
- Hermann Lautensach (1945). *Geography Based on the Korea*. University of Kiel – 4-16 с.
- Horace N. Allen (1907). *Handbook of the Korean language*. American Presbyterian Mission Press.
- Yeon Jaehoon, Ho-min Sohn (2006). «*Standard language*» and «*cultured language*», Korean Language in Culture and Society, Honolulu: University of Hawai,,i Press. – 31-43 с.
- 김병재 (1959). *조선어 방언학 개요*. 평양: 과학원출판사.
- 곽충구 (1998). *새국어생활*. 국립국어연구원 – 4-8 с.
- 이기문 (1977). *국어사연구가 걸어온 길*. 나라사랑 – 26 с.
- 이익섭, 민음사 (2006). *방언학*. 서울강남.
- 최명옥 (1998). *국어의 방언 구획*. 서울대.
- 최명옥 (1980). *경북 동해안 방언 연구*. 영남대 출판부.

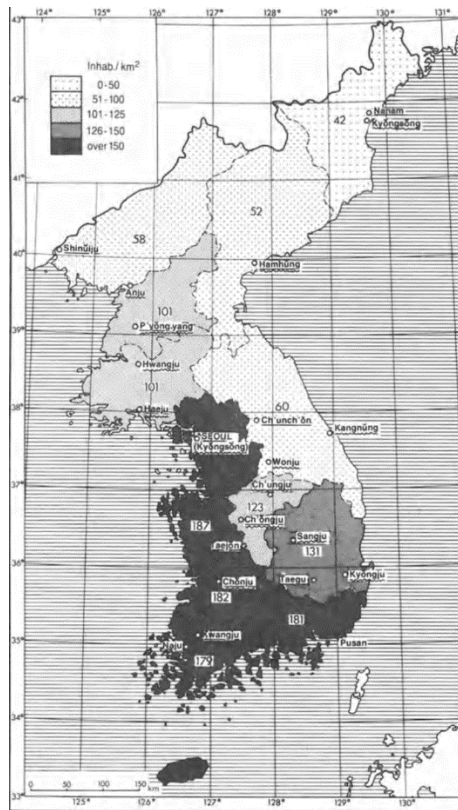
Електронні джерела:

- 이병근 (2013). NAVER Corp. Відновлено з <https://terms.naver.com/entry.naver?docId=1720726&cid=41817&categoryId=41817>
- 내승쟁 (2013) NAVER Corp. Відновлено з <https://naver.me/FjjZ7SCS>

ДОДАТКИ

(Рис.1.2)

(Рис.1.2)